

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/150/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1713202248
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1713202248.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobkyne: R. Z., nar. X.X.XXXX, trvale bytom S. XX, N., zast. C&T Advokáti s.r.o., advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Fedinova 3b, proti žalovanému: O. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, Z., zast. JUDr. Ľubomír Hnát, advokát, so sídlom v Bratislave, Guothova 20, o vrátenie daru ev. vydanie finančnej náhrady vo výške 32 423,91 eur, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 13. júla 2021 č. k. 4C 31/2013-360 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 19. októbra 2021 č.k. 4C 31/2013-397 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Dopĺňací rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 19.10.2021 č. k. 4C 31/2013-397 **z r u š u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s dopĺňacím rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa proti žalovanému domáhala v zmysle jej zmeny pripustenej uznesením súdu prvej inštancie č.k. 4C 31/2013-143 zo dňa 27.5.2016, v spojení s opravným uznesením, vyhláseným dňa 14.6.2016, vrátenia daru, spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1/2 k nehnuteľnostiam, zapísaným na LV č. XXXX pre kat. územie Z., obec Z., okres Z.: pozemky parcely reg. „Y.“ č. XXXX/XX zast. plochy a nádvoria o výmere 421 m², č. XXXX/XX zast. plochy a nádvoria o výmere 126 m² a stavba - rodinný dom, súp. č. XXXX, postavený na pozemku parcely reg. „Y.“ č. XXXX/XX zast. plochy a nádvoria o výmere 126 m². Žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. Vychádzal zo žaloby skutkovo odôvodnenej tvrdením, že žalobkyňa so žalovaným žili v partnerskom vzťahu, zo spoločných prostriedkov si kúpili pozemok a následne od roku 2009 začali spoločne stavať dom z dvoch spoločných úverov, za účelom zabezpečenia spoločného bývania a založenia si rodiny. Súčasne spoločne prevádzkovali podnik, kde spoločníkom a konateľom bol žalovaný a žalobkyňa vystupovala ako zamestnanec, avšak celý chod prevádzky zabezpečovala sama. Príjmy z prevádzky podniku boli použité na výstavbu domu, sama si zobrala ešte 2 spotrebné úvery na financovanie úprav podniku a ako investíciu do budovania spoločnej nehnuteľnosti a tieto úvery splácala sama. Stavbu financovali aj z príjmov spoločnosti T. Z. Z..F..P., kde boli obaja konatelia od 16.12.2006. V súvislosti s ich rozchodom jej skončila funkcia konateľa tejto spoločnosti dňa 16.3.2012. Stavba bola financovaná tiež z jej mzdy. Pri rozchode dňa 2.2.2012 sa ústne dohodli, že ona daruje svoj podiel na nehnuteľnostiach žalovanému a žalovaný jej za to vyplatí 15 000,- eur. Zároveň sa ústne dohodli, že žalovaný na seba

prevezme, resp. bude sám splácať pôžičky. Ona dohodu dodržala tak, že dňa 12.3.2012 uzavrela darovaciu zmluvu, na základe ktorej žalovaný nadobudol nehnuteľnosti, nadobudnuté kúpnu zmluvou zo dňa 14.4.2010. Po povolení vkladu žalovaný radikálne zmenil svoje správanie k nej tak, že ich ústnu dohodu odignoroval a začal sa k nej správať v hrubom rozpore s dobrými mravmi: 1/ po odstáňovaní sa zo spoločnej domácnosti ju nechal na ulici bez prostriedkov a bez práce, 2/ napriek rozchodu je do dnešného dňa nútená splácať pôžičky, ktoré boli určené na spoločné podnikanie a stavbu domu, ktorého je výlučným vlastníkom žalovaný a je vedená v registri dlžníkov, 3/ posielala jej vulgárne a výhražné e-maily a sms správy, je voči nej vulgárny a agresívny aj v osobnej komunikácii, hanlivým spôsobom sa vyjadruje o nej v kruhu spoločných priateľov a známych. Má za to, že uvedeným konaním naplnil skutkovú podstatu ust. § 630 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a jej tak vzniklo právo na vrátenie daru. O vrátenie daru ho požiadala listom zo dňa 18.1.2013, ktorý mu odovzdal jej právny zástupca v sídle svojej kancelárie dňa 18.1.2013. K výzve na vrátenie daru sa žalovaný nevyjadril a dar jej nevrátil.

3. Za prostriedky procesného útoku v žalobe označila a k žalobe pripojila: kúpnu zmluvu zo dňa 14.4.2010, darovaciu zmluvu zo dňa 12.3.2012, rozhodnutie Správy katastra zo dňa 15.3.2012, list vlastníctva č. XXXX pre k. ú. Z., úverové zmluvy, výpis z účtu, výpis z obchodného registra, žiadosť o vrátenie daru zo dňa 18.1.2013.

4. Lustráciou v registroch súdu súd prvej inštancie ex offio zistil, že žalobkyňa sa inou žalobou súbežne proti žalovanému domáha aj určenia jej spoluvlastníckeho práva o veľkosti 1/2 k celku totožných pozemkov aj k rozostavanej stavbe domu bez súpisného čísla, stojacej na pozemku parc. č. XXXX/XX, z dôvodu neplatnosti darovacej zmluvy zo dňa 12.3.2012 tvrdiac, že darovaciu zmluvu uzavrela v omyle, do ktorého ju uviedol žalovaný tým, že jej prisľúbil za darovanie poskytnúť protihodnotu, čo však nespĺnil a tiež z dôvodu, že ide o nulitný akt, keďže z jej strany chýbala vôľa uzavrieť so žalovaným takúto darovaciu zmluvu, na čo po ich rozchode nemala žiaden logický dôvod. Vec je vedená na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 6C 11/2013.

5. Uznesenie č.k. 4C 31/2013-64 zo dňa 10.7.2015, ktorým súd prvej inštancie konanie prerušil do právoplatného skončenia konania, vedeného pod sp. zn. 6C 11/2013 o neplatnosť darovacej zmluvy, na odvolanie žalobkyne odvolací súd uznesením č.k. 2Co 397/2015-72 zo dňa 16.12.2015 zrušil a zaujal právny názor, že v inom konaní, o určenie vlastníckeho práva, bude súd prejudiciálne riešiť otázku platnosti darovacej zmluvy zo dňa 12.3.2012, pričom v tomto konaní (o vrátenie daru) má súd vychádzať z premisy, že darovacia zmluva je platná, z ktorej aj sama žalobkyňa vychádzala, inak by nebolo možné sa domáhať vrátenia daru a budú sa len dokazovať skutočnosti, vzťahujúce sa k skutkovej podstate vrátenia daru, t.j. k preukázaniu hrubého porušenia dobrých mravov žalovaným, teda budú sa riešiť a dokazovať iné skutočnosti. Potvrdil, že obe konania spolu úzko nepriamo súvisia, avšak súčasne mal za nepochybné, že žalobkyňa nemôže byť úspešná v oboch konaniach, nakoľko ich založila na dvoch rôznych skutkových základoch.

6. Žalovaný sa k žalobe o vrátenie daru písomne nevyjadril.

7. Súd prvej inštancie vo veci pôvodne rozhodol rozsudkom č. k. 4C 31/2013-172 zo dňa 18.10.2016 tak, že žalobu žalobkyne zamietol. Žalobkyňa v konaní tvrdila doručenie (odovzdanie) výzvy zo dňa 18.1.2013 na vrátenie predmetu daru žalovanému jej vtedajším právnym zástupcom v sídle jeho advokátskej kancelárie v N., za účasti koncipientky O., dňa 18.1.2013. Žalovaný prevzatie takejto výzvy poprel a keďže išlo o negatívne tvrdenie, dôkazné bremeno preukázania doručenia kvalifikovanej výzvy na plnenie mala znášať žalobkyňa. Vtedy súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobkyňa toto tvrdenie v konaní nepreukázala (žalobkyňou navrhnutý výsluch svedkyne O. súd prvej inštancie do rozhodnutia vo veci nezrealizoval z dôvodu, že bol opakovane zmarený), preto vychádzal z toho, že za doručenie výzvy na vrátenie daru treba považovať deň, kedy bola žaloba o vrátenie daru, ktorá obsahovala náležitosti výzvy na vrátenie daru, doručená žalovanému, teda deň 24.7.2015. V odôvodnení pôvodného rozsudku uviedol, že s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (rozhodnutie NS ČR 22Cdo 1620/2001) nastali zamýšľané právne účinky tohto jednostranného hmotnoprávneho úkonu žalobkyne ako daryne, t.j. k zrušeniu darovacej zmluvy, okamihom doručenia žaloby žalovanému. Právo žalobkyne domáhať sa vrátenia daru jej vzniklo okamihom správania obdarovaného, ktoré naplňovalo znaky, uvedené v § 630 OZ, ako sama žalobkyňa uviedla v žalobe, rovnako aj vo výzve na vrátenie daru zo dňa 18.1.2013, po tom, čo bol povolený vklad vlastníckeho práva žalovaného do katastra nehnuteľností na základe darovacej zmluvy, čo bolo dňa 15.3.2012. Všeobecná trojročná premlčacia

lehota v zmysle OZ tak žalobkyni plynula od 16.3.2012. Iný časovo relevantný údaj o vytykanom správaní sa žalovaného, majúcom vykazovať znaky hrubého porušenia dobrých mravov, žaloba, ani výzva na vrátenie daru neobsahovali. Pokiaľ išlo o dôkazný prostriedok žalobkyne (sms správy žalovaného), niektoré časove nasledujúce, majúce obsahovať vulgárne a urážlivé výroky žalovaného na adresu žalobkyne, tento dôkaz súd prvej inštancie nevykonal z dôvodov, že išlo o text neúplný, neautorizovaný, vytrhnutý z celkového kontextu správ, podliehajúci tajomstvu prepravovaných správ a ústavnej ochrane slobody prejavu, pričom žalobkyňa nepredložila súhlas odosielateľa so zverejnením správ.

8. O odvolaní žalobkyne, namietajúcej najmä nevykonanie dokazovania v ňou označenom rozsahu (výsluch svedkyne O., oboznámenie sms správ od žalovaného), rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 4Co/127/2018-226 zo dňa 29.5.2020 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia vyslovil právny názor, že posúdenie námietky premlčania súdom prvej inštancie nebolo logické a správne vo vzťahu k posúdeniu začiatku plynutia premlčacej lehoty tento začiatok má súd prvej inštancie posudzovať z hľadiska skutkového vymedzenia žalobkyňou správaní sa žalovaného s tým, že pri opakovanom, postupnom, sústavnom a pretrvávajúcom negatívnom správaní sa obdarovaného vo vzťahu k darcovi premlčacia doba plynie od posledného takéhoto prejavu, nakoľko jednotlivé konania obdarovaného skutkovú podstatu ust. § 630 OZ nezakladajú a nárok na vrátenie daru je dôvodný až pri vyššie uvedenej kapacite a intenzite takéhoto správaní sa obdarovaného, ako aj že k otázke včasnosti výzvy na vrátenie daru mal svedkyňa O. za účinnosti OSP, napriek záväzku právneho zástupcu žalobkyne, predvolať na pojednávanie súd prvej inštancie. Odvolací súd usmernil súd prvej inštancie v ďalšom postupe tak, že úlohou súdu prvej inštancie bude vec opätovne prejednať so zreteľom na vyššie uvedené právne aspekty veci, pri vyhodnocovaní opodstatnenosti návrhu žalobkyne na vykonanie dôkazu oboznámením sa s obsahom sms správ žalovaného na jej adresu brať zreteľ na súhlas žalobkyne, ako adresátky týchto sms správ, s oboznámením sa s ich obsahom a s vykonaním tohto dôkazu, zákonu zodpovedajúcim spôsobom, vykonať stranami sporu navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov, zaoberať sa správnosťou zvoleného petitu žaloby, právne posúdiť opodstatnenosť právnej argumentácie žalovaného o tom, že obsah jednostranného právneho úkonu - výzvy na vrátenie daru bol odlišný od petitu žaloby a po opätovnom rozhodnutí vo veci v odôvodnení nového rozhodnutia uviesť vykonané dôkazy, ustálený skutkový stav a jeho právne posúdenie. V novom rozhodnutí uložil súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o náhrade trov odvolacieho konania.

9. Súd prvej inštancie doručil rozhodnutie odvolacieho súdu právnenému zástupcovi žalobkyne dňa 29.7.2020 a právnenému zástupcovi žalovaného dňa 23.7.2020, spolu s výzvou doručiť mu návrhy na doplnenie dokazovania v ďalšom konaní. Žalobkyňa na výzvu súdu prvej inštancie reagovala zotrvaním na návrhu na výsluch svedkov O., L. O., M., Z. M., prečítaním sms správ, návrh na výsluch svedkyne P. odvolala, a v súvislosti s odvolacím súdom vysloveným právnym názorom vo vzťahu k správnosti zvoleného petitu žaloby a námietkou žalovaného, že obsah jednostranného právneho úkonu - výzvy na vrátenie daru bol odlišný od petitu žaloby, žalobkyňa podaním zo dňa 20.5.2021 opravila žalobný petít uvedením správnej výmery parcely č. XXXX/XX (412 m²) a „z dôvodu procesnej opatrnosti“ zmenila/rozšírila žalobný petít jeho doplnením o eventuálny petít uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 32 423,91 eur, ako peňažnú náhradu za dar. V tomto vyjadrení uviedla, že v čase darovania stavba rodinného domu nebola skolaudovaná, avšak rodinný dom už bol zastrešený, nainštalované okná a dvere, teda možno konštatovať, že bola dokončená hrubá stavba rodinného domu a z toho dôvodu má za to, že predmet daru ako taký, sám o sebe nezanikol, len sa zmenil zápis v katastri nehnuteľností, aj z ktorého dôvodu bol žalobný petít za konania (v r. 2016) upravený. Súhlasila, že v rámci petitu žaloby došlo k zjavnej nesprávosti pri uvedení výmery parcely č. XXXX/XX, keď namiesto 412 m² bolo uvedených 421 m². Ak by mal súd prvej inštancie za to, že predmet daru v dôsledku zmeny zápisu v katastri nehnuteľností zanikol, povinnosťou žalovaného, ako obdarovaného, je vyplatiť darcovi peňažnú náhradu z titulu bezdôvodného obohatenia. Ak sa jednalo o vec, ktorá produkuje nejaké plody, či úžitky, je obdarovaný povinný vydať aj tie; avšak len tie, ktoré vznikli v čase, keď obdarovaný porušoval dobré mravy nevhodným správaním voči darcovi a členom jeho rodiny. Od začiatku konania tvrdila, že účelom darovania bolo vzájomné vysporiadanie po skončení partnerského vzťahu strán sporu, pričom strany sa dohodli, že žalovaný jej uhradí 15 000,- eur, ako kompenzáciu za jej investície do spoločnej domácnosti počas doby ich partnerského vzťahu a súčasne mal žalovaný doplatiť zvyšok spotrebných úverov, označených v žalobe, ktorých zostatok, po odrátaní platieb, ktoré jej žalovaný v minulosti skutočne poslal, predstavoval sumu 17 423,91 eur. Celkovo tak hodnota daru v zmysle dohody strán sporu predstavovala v čase uzatvorenia darovacej zmluvy sumu vo výške 32 423,91 eur. Táto

suma je viac ako primeraná, nakoľko z kúpnej zmluvy z roku 2010 za pozemok vyplýva, že tento bol nadobudnutý za sumu 48 000,- eur, následne investovali ďalšie (zrejme finančné prostriedky, pozn. súdu prvej inštancie) do stavby rodinného domu. V čase darovania bol rodinný dom už zapísaný v katastri nehnuteľností, jeho kolaudáciou nemohla vzniknúť nová vec, teda dar ako taký nezanikol.

10. Žalovaný na výzvu súdu prvej inštancie reagoval návrhom na výsluch svedkov V. V. L. a A. G..

11. K zmenenej žalobe, doručenej právnomu zástupcovi žalovaného dňa 2.6.2021, sa vyjadril iba priamo žalovaný tak, že trvá na zamietnutí žaloby, nakoľko si nie je vedomý, že by vo vzťahu k žalobkyni hrubo porušoval dobré mravy.

12. O pripustení zmeny žaloby súd prvej inštancie rozhodol podľa § 139 a nasl. CSP a v súlade s ust. § 142 CSP na pojednávaní dňa 13.7.2021 tak, že zmenu pripustil. Doplnil dokazovanie v zmysle pokynov odvolacieho súdu a v súlade s procesnými návrhmi strán (v rozsahu, potrebnom pre nové rozhodnutie vo veci).

13. Uviedol, že svedok M.. Z. M., V., vypovedal, že niekedy v roku 2012 ho oslovila žalobkyňa, vyrozprávala mu svoj príbeh, opísala priebeh spolunažívania so žalovaným, ich hospodárenie a ukončenie ich partnerského vzťahu, dramatizáciu tohto rozchodu, ako bola v rámci toho ponižovaná, aj neskôr pri telefonátoch a sms-kách, že sa pri rozchode dohodli na tom, že sa prepíše darovacou zmluvou jej spoluvlastnícky podiel na žalovaného a ten jej prisľúbil, že prevezme na seba splácanie úverov, formálne napísaných na jej meno, tiež že sa žalobkyňa odsťahuje, hovorila mu, že dohody zo strany žalovaného neboli dodržané, dostala sa do ťažkej životnej situácie, nemala zabezpečené riadne bývanie, pýtala od žalovaného nejaké veci, najprv jej to sľúbil, potom to nedodrжал, posielal jej najrôznejšie sms s vulgárnymi výrazmi, hovorila, že o všetkých týchto veciach vedia jej kamarátky a známe. Vzhľadom na všetky okolnosti a vedomosť o dĺžke súdnych konaní zaujal stanovisko, že je vhodné uzavrieť so žalovaným nejakú mimosúdnu dohodu a žalovaného vyzval na stretnutie. Vzhľadom na svoje 26-ročné skúsenosti pripravil so súhlasom žalobkyne aj alternatívu (výzvu na vrátenie daru zo dňa 13.1.2013), ak k dohode nedôjde. Žalovaný sa v januári 2018 (po vypracovaní výzvy zo dňa 13.1.2013) dostavil do jeho kancelárie v N., na G. ulici, vysvetlil mu pozíciu a argumentáciu, ako mal o nej vedomosť od žalobkyne, hovoril mu konkrétne veci, ktoré sa týkali majetkového vysporiadania a tiež ho požiadal, aby prestal s urážaním žalobkyne a nevydaním jej vecí. Stretnutie trvalo zhruba hodinu. Žalovaný reagoval tak, že hlavu mal sklonenú, zopár ráz sa vulgárne vyjadril na adresu žalobkyne, občas povedal, že to nie je pravda, ako to žalobkyňa vysvetľuje. Nemá pamäťovú stopu, že by ho žalovaný presvedčil o opaku, že by žalobkyňa úvery brala na vlastné miňanie, nedokázal predložiť nič, čo by ho odradilo od podania žaloby. Žalovaný odmietol dohodu v zmysle prevzatia úverov a zaplatenia žalobkyni sumy 15 000,- eur, ako sa mali dohodnúť, preto mu vysvetlil alternatívu podania žaloby na súd, že má pripravený list a vyzval ho na jeho prevzatie a potvrdenie prevzatia podpisom. Žalovaný list zo dňa 13.1.2013 prevzal a odišiel s tým, že sa vyjadrí, bez podpísania jeho prevzatia. Preto požiadal svoju koncipientku O.. O., ktorá, aby mal istotu, bola prítomná pri celom priebehu stretnutia so žalovaným, aby žalovanému napísala email v tom duchu, že list prevzal a že pre istotu mu ho posielajú aj emailom, aby mali dôkaz o jeho doručení. Následne v polovici februára 2013 vypracoval žalobu a aj tá bola žalovanému posielaná emailom, aby o tom vedel, ako keby opätovná výzva.

14. V súvislosti s výpoveďou svedka M.. Z. M., žalobkyňa predložila súdu prvej inštancie emailovú správu, s 2 prílohami (žaloba o vrátenie daru a LV č. XXXX k. ú. Z.), odoslanú z advokátskej kancelárie M.. Z. M. dňa 15.2.2013 na emailovú adresu žalovaného: M..sk, obsahujúcu oznámenie o podaní žaloby o vrátenie daru - rozostavaného rodinného domu na p. č. XXXX/XX a pozemkov s tým, že klientka je ochotná rokovať o mimosúdnej dohode. Súd prvej inštancie konštatoval, že doručenie/prečítanie tejto emailovej správy žalovaný v konaní výslovne nepoprel.

15. Uviedol, že svedkyňa O.. L. O., U..O., v rozhodnej dobe koncipientka advokáta M.. Z. M. vo svojej výpovedi potvrdila stretnutie jej zamestnávateľa a žalovaného v sídle advokátskej kancelárie v N. niekedy začiatkom roka 2013, pri ktorom bola osobne prítomná s tým, že cieľom a účelom stretnutia bol pokus o mimosúdnu dohodu a keby neprišlo k dohode, alebo by žalovaný nemal záujem spolupracovať, odovzdať mu výzvu na vrátenie daru, ktorú mu aj dali, ona ju ako koncipientka pripravovala. Táto výzva sa mu stopercentne posielala potom aj emailom a o pár týždňov aj žaloba. Svedkyňa na otázku

právneho zástupcu žalovaného, či na stretnutí padli nejaké vulgárne výrazy, odpovedala, že nie, v žiadnom prípade.

16. Svedok A. G., ako v minulosti riaditeľ pobočky S. N. S. Z., vypovedal k okolnostiam poskytnutia hypotekárneho úveru žalovanému, klientovi banky, na výstavbu rodinného domu v tom zmysle, že príjmy žalovaného nepostačovali na získanie požadovanej výšky úveru. Jedinou možnosťou, aby získal dostatočný objem úveru bola tá, že do úveru vstúpi nejaký ďalší príjem, čo bol v podstate príjem žalobkyne. Museli sa tam však ešte splácať nejaké výdavky na jej strane, aby posúdenie úveru neovplyvňovali. Potom bol ich príjem dostatočný a úver im bol schválený. Určitou poistkou pre žalobkyňu, keďže sa stala spoludlžníkom, bola skutočnosť, že sa stala spoluvlastníkom tej nehnuteľnosti. K splácaniu úveru sa svedok vyjadril v tom zmysle, že poväčšine sa úver spláca z účtu hlavného dlžníka, predpokladá teda, že aj v tomto prípade to bolo z účtu žalovaného.

17. Svedok L. V.-V. L., sused žalovaného, vypovedal, že v minulosti podnikal v L. A. W., objekt prenajal žalovanému, mal tam internetovú kaviareň, niekoľkokrát tam videl žalobkyňu, bola frajerkou žalovaného v dobe cca 2005 - 2010. Osobne s ňou nikdy nekomunikoval, nemal s ňou žiadne obchodné ani iné vzťahy. Žalovanému dal v minulosti tip na kúpu lacného pozemku v lokalite, kde on sám kúpil pozemok a staval dom a žalovaný skontaktoval tú firmu a následne kúpil pozemok od nich priamo. Ani tu nikdy žalovanú nevidel, nestretol ju na stavbe domu, vídaval tam len žalovaného.

18. V súlade so záväzným pokynom odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením s sms správami, pričom podľa tvrdenia žalobkyne ich odosielateľom mal byť žalovaný, adresátom žalobkyňa, zo dňa 15.12.2012, zo dňa 15.12.2012, zo dňa 15.12.2012, zo dňa 14.12.2012, zo dňa 7.10.2012, zo dňa 6.10.2012, zo dňa 2.10.2012 a zo dňa 30.4.2012. Konštatoval, že originály sms správ, zachytené v mobilnom telefóne a to, na aké iné správy mali/mohli byť reakciou (kontext, súvislosti) žalobkyňa za konania ku rozhodnutia súdu prvej inštancie nepredložila, keď právny zástupca žalobkyne uviedol, že nevie, či klientka ešte disponuje mobilným telefónom, na ktorom boli sms správy zachytené.

19. V súvislosti so zmenou žaloby a cenou daru realizoval doplňujúci výsluch žalobkyne, ktorá vypovedala, že po rozchode so žalovaným sa dohodli, že podpíše darovaciu zmluvu a žalovaný jej bude platiť všetky pôžičky, ktoré jej ešte ostali: spotrebné úvery, ktoré si brala za trvania ich spolužitia dňa 3.3.2008 a dňa 8.3.2011, na splatenie ku dňu ich rozchodu ešte 11 744,39 eur a 3 283,73 eur. Po dvoch mesiacoch jej od žalovaného prišlo 350,- eur a 305,- eur, na základe čoho si povedala, že mu môže dôverovať a darovaciu zmluvu podpísala. Dohodli sa, že jej vyplatí ešte sumu 15 000,- eur v troch splátkach po 5 000,- eur. Peniaze z úverov sa použili aj na podnikanie aj na rôzne veci, tak sa dohodli, že mu všetko nechá a on jej bude platiť tieto úvery. Suma 15 000,- eur mala byť kompenzácia za tých 10 rokov spolužitia. Na opakovanú otázku, aká hodnota má predstavovať prípadnú finančnú náhradu za dar, žalobkyňa opakovane uvádzala, že ide o sumu 32 423,91 eur, ktorá pozostávala z 15 000,- eur kompenzácie za 10 rokov, keď do všetkého a po rozchode si nič nezobrala investovala nemalé prostriedky a súčtu nesplatených spotrebných úverov ku dňu rozchodu strán sporu a tiež tam bol nejaký telefón, využívaný na firemné účely... Po rozchode jej žalovaný zaplatil 305,- eur, 350,- eur, príspevok na kúrenie 400,- eur, finančnú výpomoc 100,- eur, na cestu do R. 2 x 50,- eur, na narodeniny jej poslal 500,- eur, všetko v roku 2012. K uzavretiu ústnej dohody so žalovaným došlo medzi 10. januárom 2012 a podpisom darovacej zmluvy.

20. S ohľadom na obsah výpovede žalobkyne súd prvej inštancie zamietol jej procesný návrh na vyžiadanie interného ohodnotenia rodinného domu od S.N. V.Z.. v súvislosti s financovaním jeho výstavby.

21. Z vykonaného dokazovania do prvého rozhodnutia vo veci ustálil, že písomnou kúpnu zmluvou zo dňa 14.4.2010 strany sporu odplatne, za kúpnu cenu 48 000,- eur, nadobudli do podielového spoluvlastníctva pozemok parc. reg. „Y.“ č. XXXX/XX ostatné plochy o výmere 538 m² v kat. území Z. (predmet daru), každý o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/2. Kúpna cena mala byť vyplatená z hypotekárneho úveru od S. V.Z., časť kúpnej ceny mala byť zaplatená z vlastných finančných prostriedkov, podľa zmluvy o financovaní bývania reg. č. XXX/XXXXXX/XX-XXX/XXX zo dňa 19.3.2010 a zvyšok z hypotekárneho úveru v sume 32 760,- eur a spotrebného úveru 6 940,- eur, ktorú úverovú zmluvu uzatvárali strany sporu, ako spoludlžníci, s veriteľom S. V.Z.. Na výstavbu rodinného domu na kúpenom pozemku strany sporu spoločne čerpali aj hypotekárny úver vo výške 84 222,74 eur spolu

so spotrebným úverom vo výške 23 977,26 eur, na základe uzatvorenej ďalšej zmluvy o financovaní bývania reg. č. XXX/XXXXXXXX/XX-XXX/XXX, ktorú úverovú zmluvu uzatvárali obe strany sporu, ako solidárni dlžníci s veriteľom S. V.Z.. Písomnou darovacou zmluvou zo dňa 12.3.2012 žalobkyňa, ako darca, bezodplatne previedla na žalovaného, ako obdarovaného, svoj spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/2 z celku k nehnuteľnostiam: pozemky parcely reg. „Y.“ č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvorí o výmere 412 m² a č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvorí o výmere 126 m² a rozostavaná stavba rodinného domu, umiestneného na parcele č. XXXX/XX, pričom na nehnuteľnostiach viazli ťarchy v prospech záložného veriteľa S. V.Z., všetko zapísané na LV č. XXXX pre kat. územie Z.. Zmluvné strany v zmluve v čl. VI. prehlásili, že ich zmluvná voľnosť nie je obmedzená, zmluvu si prečítali, rozumejú jej obsahu a s ňou súhlasia, je prejavom ich slobodnej vôle, že nebola podpísaná v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Rozhodnutím zo dňa 15.3.2012 Správa katastra Z. pod č. V 1093/12 povolila vklad vlastníckeho práva žalovaného do katastra nehnuteľností na základe uvedenej darovacej zmluvy zo dňa 12.3.2012. Rodinný dom (namiesto rozostavanej stavby, ktorá bola predmetom darovania) bol zapísaný na LV č. XXXX pre k. ú. Z., postavený na parcele č. XXXX/XX (novovytvorená parcela rozdelením pôvodnej parcely geometrickým plánom z roku 2010) na základe prideleného súpisného čísla XXXX (zrejme po jeho kolaudácii).

22. V písomnej „žiadosti o vrátenie daru“ zo dňa 18.1.2013 súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa vyzvala žalovaného na vrátenie daru, spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach, ako boli predmetom darovacej zmluvy zo dňa 12.3.2012, V 1093/12, v ktorom vytkla žalovanému, že po povolení vkladu ignoroval svoj sľub, že jej zaplatí 15 000,- eur, že ho po odšťahovaní sa zo spoločnej domácnosti vôbec nezaujímal, kde bude bývať, že ju nechal na ulici, bez prostriedkov a bez práce, že je nútená splácať pôžičky, ktoré sľúbil, že bude splácať sám, že jej posielal a stále posielal vulgárne a výstražné sms a e-mailly s uvedením dátumov: 30.4.2012, 6. a 7.10.2012, 14. a 15.12.2012 a že je voči nej agresívny a vulgárny a že napriek jej opakovaným výzvam jej nevrátil jej osobné veci.

23. Vychádzal tiež z obsahu výpovede žalobkyne, že so žalovaným žili spolu 10 rokov, 6 rokov bolo spolužitie dobré, plánovali spoločný dom a deti, ale neboli na žiadnych dovolenkách, iba pracovali, potom prichádzali peniaze, nároky žalovaného sa stupňovali, povedal jej, že s ňou deti nechce, tak to nezvládla a so žalovaným sa rozišla. Musela odísť aj zo spoločnej firmy, lebo jej to tam žalovaný znepríjemňoval. Trval na tom, že naňho musí previesť dom, dohodli sa, že sa vyplatia pôžičky a že sa vyrovnajú tak, že jej žalovaný vyplatí sumu 15 000,- eur. Po podpise darovacej zmluvy jej poslal na účet 2 x 350,-eur a potom sa jej smial, že nemala odísť, že už nič iné nedostane. Suma 15 000,- eur mala byť kompenzácia za 10 rokov spolužitia za to, čo za tú dobu nakúpila do domácnosti a do spoločného podniku - baru (spotrebiče, nábytok, elektroniku). Po rozchode sa k nej správal striedavo, raz ju miloval, raz nenávidel, v noci jej vyvolával, zle to psychicky znášala.

24. Pripomenul, že právny zástupca žalovaného so žalobou nesúhlasil namietajúc, že ide o subjektívne pocity daryne, že žalobkyňa neuviedla a nepreukázala žiadne konanie žalovaného, hrubo porušujúce dobré mravy. V konaní tiež namietal, že časť predmetu daru prešla hmotnoprávnou zmenou (v čase darovania išlo o rozostavanú stavbu, v čase výzvy na vrátenie daru o dokončený rodinný dom, zapísaný na liste vlastníctva s prideleným súpisným číslom).

25. Vychádzal tiež z obsahu výpovede žalovaného, že strany sporu mali známosť od roku 2002 do novembra 2011, následne si prenajal byt, kde s ním bývala aj žalobkyňa. Vo firme T. Z..F..P. poberala mzdu 250,- eur mesačne, reálne dostávala 650,- eur mesačne s tým, že rozdiel bol evidovaný ako pôžička konateľovi. Spolužitie strán sa zhoršovalo, na všetko bol sám, žalobkyňa ho sama výslovne žiadala, aby všetko, dom aj firmu previedol na seba, aby už mohla odísť. Odišla z jeho bytu sama, dobrovoľne, hoci ju žiadal, aby sa vrátila. Vo firme pracovala ešte ďalšie týždne. V čase jeho neprítomnosti, keď bol pracovne mimo, zobrala v bare tržbu, kľúče dala čašníkovi a prevádzku opustila. Nepamätal si, ako jej pracovný pomer formálne skončil. K žalobkyňou vytykákanému správaniu vo výzve na vrátenie daru uviedol, že po podpise darovacej zmluvy s odstupom pár týždňov mu začala vypisovať, že sa chce vrátiť do zamestnania, žiadala od neho finančnú výpomoc, lebo je vo finančnej tiesni. Na základe jej prosieb jej v roku 2012 poslal na účet v rôznych sumách celkovo 1 480,- eur. Nie je podľa neho pravdou, že by odmietol splácať spoločné pôžičky, nakoľko žiadne spoločné pôžičky nemali. Žalobkyňa bola len spolužadateľkou na hypotekárnom úvere a ten splácal on. Tiež nesúhlasil, že ju zanechal bez finančných prostriedkov, pri odchode si z baru zobrala peniaze a tiež vypovedal, že jej poslal peniaze aj na účet. Navštívil ju v dome, kde bývala, asi 3x, boli tam vymenené okná, dvere, kúpeľňa, záchod,

kuchyňa, len kúrenie bolo zastarané. Keď mu napísala, že ide zima a zamrznú, poslal jej kúrenára a zaplatil to, cca 1 500,- eur. Žalovaný výslovne poprel žalobkyňou tvrdené uzavretie ústnej dohody o vyplatení finančných prostriedkov po ich rozchode. Keďže žalobkyňa nemala zamestnanie, začala od neho požadovať rôzne sumy na vyplatenie jej pôžičiek, s tým, že ak nezaplatí, ho zničí a začala ho ohovárať aj pred ich spoločnými známymi. Keď mu písala pred Vianocami, že nemá na darčeky, poslal jej 500,- eur, aj tie si musel požičať. O vydanie žiadnych vecí ho žalobkyňa nepožiadala, pri odchode si svoje osobné veci zobrala. Keď musel neskôr svoj byt vypratať, odsťahovať sa, časť vecí preniesol do skladu spoločnosti T. Z..F..P., kde niekoľkokrát bola žalobkyňa za ním, preto si veci mohla odniesť. Sedačku si chcel ponechať, ale keď o ňu požiadala, vydal jej ju. Potom mu volala v januári 2013, chcela ďalšie peniaze, nemal, tak jej poslal aspoň 50,- eur a pár dní na to mu volal jej právny zástupca, aby sa dostavil na stretnutie, inak mu bude blokovať majetok. Tvrdenie žalobkyne o vulgárnom správaní k nej označil za absurdné, aby sa tak správal k niekomu, s kým žil. Žalobkyňa sa mu po rozchode opakovane ozývala formou sms v nočných hodinách, jej prejavy sa stupňovali, vyhrážala sa mu, urážala ho, dal si jej číslo zablokovať aspoň ako hovor. Ešte po podaní tejto žaloby v roku 2013 ho oslovila, že chce u neho opäť pracovať. Kvôli žalobám žalobkyne mal problém ju vyňať z hypotekárnych úverov, kde bola spolužadateľkou, k tomu došlo až v apríli/máji 2014. Na otázky právneho zástupcu žalobkyne uviedol, že pôžičky si žalobkyňa brala za trvania ich spolužitia na osobnú potrebu, kúpu vozidla a možno niečo dala rodine.

26. Podľa svedeckej výpovede svedkyne A. G. svedkyňa mala vedomosť o spolužití strán sporu, o ich spoločnom podniku, kam sem tam zašla, odtiaľ ich pozná, nikdy ich domácnosť nenavštívila, okolnosti darovania jej nie sú známe. Až po ich rozchode a po tom, čo sa žalobkyňa presťahovala do N. (asi 2 mesiace po ich rozchode) a po tom, čo sa zamestnala v N. v kaviarni, ju tam navštívila a začali sa stretávať, raz, dvakrát do týždňa. Od žalobkyne má teda vedomosť, že sa presťahovala do domu po otcovi, čo jej zomrel, dom bol na spadnutie, hovorila jej, že sa jej ťažko žije, lebo musí splácať veľa pôžičiek, že nemá na živobytie, začínala akoby odznova. Žalobkyňa jej dala čítať nejakú jej sms-kovú komunikáciu so žalovaným. Bola dvojakého druhu, jednak ľútostivá, že mu je ľúto a aby sa žalobkyňa vrátila, druhá skôr výhražná. Na otázku, či tam boli vulgárne, alebo urážlivé slová a z koho strany, svedkyňa vypovedala, že skôr urážlivé a nevie uviesť, kto koho urážal. Pri verbálnej komunikácii so žalovaným nebola prítomná. Tiež len od žalobkyne vie, že mala mať so žalovaným nejakú dohodu o splácaní jej pôžičiek, raz jej to žalovaná spomínala, že sa tak dohodli.

27. Z výsluchu svedka M. R. zistil, že v minulosti boli strany sporu jeho zamestnancami ako čašníci, prevádzkoval internetovú kaviareň, bola nevyužitá, v prevádzkovaní pokračoval žalovaný tak, že mu prenechal zariadenie a vybavenie kaviarne. Od žalovaného vie, nakoľko sa stretávali, že po roku 2010, po tom, čo žalovaný kupoval nejaký pozemok so základmi a chcel si zobrať pôžičku na dostavanie, sa so žalobkyňou dohodol, že mu bude robiť ručiteľku, ale bol tam problém v tom, že mala nesplatené nejaké pôžičky, tak potrebovali hotovosť, aby ich vyplatili. Keďže mal so žalovaným dobrý vzťah, požiadal ho o pôžičku. Išlo o sumu 17 000,- eur, ktoré mu požičal. Keď bol dom postavený, už spolu nežili a preto aby žalobkyňa nebola na liste vlastníctva, riešili to darovacou zmluvou, všetko aj tak financoval žalovaný. Na otázku právneho zástupcu žalobkyne svedok vypovedal, že z jeho pohľadu boli vzťahy medzi stranami sporu v pohode, aj neskôr, keď žalobkyňa z kaviarne odišla, rozišla sa korektne, nevie čo sa neskôr stalo. Tiež vypovedal, že sa nevie vyjadriť k spolužitiu strán a ich súkromiu, nevie o žiadnom darovaní. Žalovaný mu volal, či by k nemu nešiel pracovať po tom, čo žalobkyňa od žalovaného odišla a aj z baru, kde si zobrala nejaké peniaze z trezoru a kľúče odovzdala nejakej zamestnankyni. Nebol pri tom, vedomosť o tom má od žalovaného, nebol pre to na ňu nahnevaný (pre peniaze, ani že odišla), len nemal za ňu náhradu a tiež o konaní žalobkyne mu hovorila ďalšia zamestnankyňa.

28. Svedok A. Č. vypovedal, že kúrenie robil v dome žalobkyne, doviezol radiátory s kotlom zo skladu žalovaného a čo bolo potrebné, sa dokupovalo. Platil to žalovaný.

29. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti T. Z. Z..F..P., vznikutej dňa 16.12.2006, súd prvej inštancie zistil, že jej jediným spoločníkom a konateľom je žalovaný, žalobkyňa bola spolukonateľkou v období od 16.12.2006 do 24.5.2012. Z listinných dôkazov, predložených žalobkyňou, zistil, že žalobkyňa bola (výlučným) dlžníkom:

- zo zmluvy o prenájme s následnou kúpou prenajatej veci (E.) zo dňa 27.6.2002, vo výške 43 760,- Sk na dobu 6 mesiacov (prenájom PC AMD...)

- zo zmluvy o prenájme s následnou kúpou prenajatej veci (E.) vo výške 7 205,- Sk na dobu 15 mesiacov zo dňa 5.11.2002 (prenájom PC dopln. software Windows)
- zo zmluvy o prenájme s následnou kúpou prenajatej veci (E.) vo výške 23 631,- Sk na dobu 6 mesiacov zo dňa 6.3.2003 (prenájom PC zostava)
- zo zmluvy o prenájme s následnou kúpou prenajatej veci (E.) vo výške 37 704,- Sk na dobu 20 mesiacov zo dňa 18.5.2003 (prenájom sedacia súprava, nábytková súprava)
- zo zmluvy o prenájme s následnou kúpou prenajatej veci (E.) vo výške 17 148 Sk na dobu 6 mesiacov zo dňa 23.5.2003 (prenájom PC)
- zo zmluvy o poskytnutí rýchlej pôžičky (E.) vo výške 30 000,- Sk na dobu 12 mesiacov zo dňa 30.4.2004
- zo zmluvy o pôžičke (E.) vo výške 4 812,- Sk na dobu 8 mesiacov zo dňa 22.12.2004 (na kúpu domáceho spotrebiča)
- zo zmluvy o poskytnutí rýchlej pôžičky (E.) vo výške 50 000,- Sk na dobu 12 mesiacov zo dňa 5.5.2005
- zo zmluvy o poskytnutí rýchlej pôžičky (E.) vo výške 50 000,- Sk na dobu 12 mesiacov zo dňa 13.5.2005
- zo zmluvy o poskytnutí rýchlej pôžičky (E.) vo výške 50 000,- Sk na dobu 12 mesiacov zo dňa 19.5.2006
- zo zmluvy o poskytnutí T. pôžičky (S. V..Z..) vo výške 75 000,- Sk na dobu 24 mesiacov zo dňa 7.9.2006
- zo zmluvy o poskytnutí rýchlej pôžičky (E.) vo výške 60 000,- Sk na dobu 24 mesiacov zo dňa 8.2.2007
- zo zmluvy o poskytnutí T. pôžičky (S. V..Z..) vo výške 96 000,- Sk na dobu 83 mesiacov zo dňa 5.9.2007
- zo zmluvy o poskytnutí bezúčelového spotrebného úveru (S. V..Z..) vo výške 250 000,- Sk na dobu 83 mesiacov zo dňa 3.3.2008
- zo zmluvy o poskytnutí rýchlej pôžičky (E.) vo výške 50 000,- Sk na dobu 42 mesiacov zo dňa 20.4.2008
- zo zmluvy o poskytnutí rýchlej pôžičky (E.) vo výške 50 000,- Sk na dobu 42 mesiacov zo dňa 7.5.2008
- zo zmluvy o poskytnutí bezúčelového spotrebného úveru „T.“ vo výške 13 300,- eur na dobu 120 mesiacov zo dňa 8.3.2011
- zo zmluvy o poskytnutí pôžičky (E.) vo výške 2 400,- eur na dobu 36 mesiacov zo dňa 10.12.2012.

Vo vzťahu k niektorým starším úverom žalobkyňa pripojila potvrdenie o ich splatení, všetky z roku 2013, bez uvedenia dátumu kedy boli splatené; preskúmanie ktorých konkrétne úverov sa potvrdenia mali týkať, resp. kedy mali byť splatené, aj bez skutkového vymedzenia žalobkyňou, ev. doplnenia, súd prvej inštancie považoval za dokazovanie nad rámec predmetu sporu.

30. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 628 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), čl. 2 ods. 1, 2 a 3 CSP, § 100 ods. 1, 2 OZ, § 101 OZ a § 630 OZ.

31. Právne dôvodil, že v ust. § 630 OZ je upravený osobitný spôsob zániku darovacieho vzťahu, ku ktorému dochádza na základe jednostranného právneho úkonu darcu voči obdarovanému, ktorý hrubo porušil dobré mravy svojím správaním k darcovi alebo členom jeho rodiny. Za členov rodiny darcu treba považovať predovšetkým jeho manžela, rodičov a deti a spravidla tiež ostatných príbuzných v priamom rade ako aj súrodencov, výnimočne aj ďalšie osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere, pokiaľ by darca ich ujmu dôvodne pociťoval ako vlastnú ujmu (R 88/1998). Právo darcu domáhať sa vrátenia daru vzniká darcovi okamihom správania obdarovaného, ktoré naplňuje znaky uvedené v § 630 OZ. Pokiaľ darca toto právo realizuje, zaniká darovací vzťah momentom, keď prejav vôle darcu (výzva na vrátenie daru) došiel obdarovanému. Ustanovenie § 630 OZ umožňuje vyvodiť zodpovednosť za porušenie morálnych pravidiel správania - súhrnu určitých historicky nemenných a všeobecne v spoločnosti akceptovaných noriem etiky, morálky a mravnosti. Vrátenie daru možno považovať za sankciu, ktorou darca postihuje obdarovaného za jeho správanie hrubo porušujúce tieto morálne pravidlá. Uvedené ustanovenie, ktoré za relevantné označuje len správanie obdarovaného, nemožno rozširujúcim spôsobom vykladať tak, že sa ním majú postihnúť aj dôsledky správania iných osôb ako obdarovaného, hoci i jemu blízkych (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 63/2004). Právo darcu na vrátenie daru nezakladá každé negatívne správanie sa obdarovaného voči darcovi. Toto právo nevzniká pri prostej nevďačnosti obdarovaného voči darcovi, ani pri menej významnom porušení dobrých mravov obdarovaným (R 31/1999). Predpokladom vrátenia daru je len také negatívne správanie sa obdarovaného, ktoré vzhľadom na všetky významné okolnosti konkrétneho prípadu možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. O také správanie ide spravidla v prípade porušenia dobrých mravov spôsobom, vyznačujúcim sa značnou intenzitou alebo sústavnosťou (opakovanosťou), pričom jeho vonkajším prejavom môžu byť fyzické násilie, hrubé urážky, neposkytnutie potrebnej pomoci, hrubý nezáujem a pod. V súlade s § 630 OZ možno za právne relevantné považovať len také správanie sa obdarovaného, ktoré sa objektívne prejavilo. Pritom nie je rozhodujúci subjektívny pocit a úsudok darcu (R 61/1997). Pri posudzovaní správania

obdarovaného treba vziať do úvahy a hodnotiť i správanie sa samotného darcu v tom zmysle, či práve jeho správanie nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu (princíp vzájomnosti). Uplatnenie princípu vzájomnosti znamená, že pri skúmaní určitého správania obdarovaného z hľadiska, či vykazuje znaky hrubého porušenia dobrých mravov, sa vezme na zreteľ tiež správanie darcu za účelom posúdenia, či on sám sa nespráva, alebo nesprával voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie nie je príčinou nevhodného správania obdarovaného voči nemu, alebo členom jeho rodiny. V kladnom prípade sa darca nemôže úspešne domáhať vrátenia daru, lebo následnú (darcom vyvolanú) reakciu obdarovaného (i keby bola nevhodná) by nebolo možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Výnimkou by však bolo také správanie sa obdarovaného, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa samotného darcu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 108/2007).

32. Zhrnul, že v konaní sa žalobkyňa domáhala vrátenia daru spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach, ktoré boli predmetom písomnej darovacej zmluvy zo dňa 12.3.2012, vychádzajúc z premisy, že darovacia zmluva je platná, z ktorej aj sama žalobkyňa vychádzala, inak by nebolo možné sa domáhať vrátenia daru. Žalovaný v konaní uplatnil námietku premlčania, s ktorou sa mal za potrebné vysporiadať pred tým, než posúdi dôvodnosť žaloby titulom vrátenia daru z hľadiska naplnenia skutkovej podstaty v zmysle § 630 OZ po doplnení dokazovania v intenciách záväzného pokynu odvolacieho súdu.

33. Uviedol, že právo darcu domáhať sa vrátenia daru vzniká okamihom správania obdarovaného, ktoré naplňuje znaky uvedené v § 630 OZ. Pokiaľ darca toto právo realizuje, zaniká darovací vzťah momentom, keď prejav vôle darcu (výzva na vrátenie daru) došiel obdarovanému. K uvedenému správaniu obdarovaného môže dôjsť v akomkoľvek časovom odstupe od uzavretia darovacej zmluvy. Právo darcu, ako každé iné majetkové právo, sa premlčuje.

34. Vychádzal z toho, že žalobkyňa v konaní tvrdila doručenie (odovzdanie) výzvy zo dňa 18.1.2013 na vrátenie predmetu daru žalovanému jej právnym zástupcom v sídle jeho advokátskej kancelárie v N., za účasti koncipientky O.. O. dňa 18.1.2013. Žalovaný prevzatie takejto výzvy poprel a keďže išlo o negatívne tvrdenie, dôkazné bremeno preukázania kvalifikovanej výzvy na plnenie znášala žalobkyňa. Skutkové tvrdenie žalobkyne o odovzdaní písomnej výzvy na vrátenie daru žalovanému, po doplnení dokazovania, bolo podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňou preukázané výpoveďou jej bývalého právneho zástupcu advokáta M.. M. a jeho vtedajšej koncipientky O.. O., ktorí odovzdanie výzvy žalovanému v advokátskej kancelárii v N. dňa 18.1.2013 potvrdili. Ak by aj výpoveď oboch uvedených svedkov nemala relevanciu pre ich zaujatosť v prospech bývalej klientky, zaujal názor, že v každom prípade sa žalovaný o výzve na vrátenie daru dozvedel z emailovej správy o podaní žaloby na súd, prílohou ktorej bola žaloba, obsahujúca výzvu na vrátenie daru, ako aj list vlastníctva č. XXX, na ktorom bol predmet darovania, vrátane rozostavanej stavby, zaslaný mu dňa 15.2.2013. Na tomto mieste súd prvej inštancie uviedol, že ku dňu písomnej výzvy na vrátenie daru sa žalobkyňa správne domáhala vrátenia daru v rozsahu 2 pozemkov a rozostavanej stavby, k tomuto dňu nastali hmotnoprávne účinky výzvy (zrušenie darovacej zmluvy) a ďalej žalovaný nebol oprávnený až do prípadného ukončenia súdneho sporu o vrátenie daru s predmetom daru nakladať vydaním kolaudačného rozhodnutia a rozhodnutia o pridelení súpisného čísla, so zápisom údajov do katastra nehnuteľností k hmotnoprávnej zmene časti predmetu daru podľa názoru súdu prvej inštancie nedošlo. Právne posúdil, že v prípade úspechu žalobkyne by sa tak žalovaný mohol domáhať voči nej vydania prípadného bezdôvodného obohatenia, spočívajúceho v náhrade ním vynaložených prostriedkov na dokončenie stavby rodinného domu v rozsahu 1/2, pripadajúcej na spoluvlastnícky podiel žalobkyne. Pripomenul, že k žalobkyňou vytýkanému správaniu sa žalovaným, majúceho vykazovať znaky hrubého porušenia dobrých mravov, malo dôjsť v období po 15.3.2012 (dátum povolenia vkladu vlastníckeho práva žalovaného do katastra nehnuteľností) do 15.12.2012 (časovo ostatná sms žalovaného). Konštatoval, že žaloba o vrátenie daru bola podaná na súd dňa 15.2.2013 (elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu, písomne doplnená 19.2.2013), teda vyhodnotil, že včas, do uplynutia všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty. Námietku žalovaného o premlčaní nároku žalobkyne na vrátenie daru tak vyhodnotil ako nedôvodnú.

35. Súd prvej inštancie právne argumentoval, že v sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednáca zásada. Prejednáca zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou strán sporu. Právna úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Strana sporu má teda povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazu, keď k tejto

povinnosti je zaviazaná každá zo strán sporu, prioritne však žalobca, keď rozsah a konkrétnu podobu dôkaznej povinnosti určuje hmotnoprávna norma, ktorá má byť na daný spor aplikovaná. Uviedol, že v danej veci preto pre úspešnosť žalobkyne v konaní o vrátenie daru od žalovaného bolo potrebné uniesť dôkazné bremeno o správaní sa žalovaného v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Na základe obsahu žaloby vyhodnotením doplneného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa neuniesla ani bremeno tvrdenia v tomto smere, keď mal za to, že v žalobe uvedené konkrétne dôvody, pre ktoré sa vrátenia daru od žalovaného domáha, nevykazujú intenzitu hrubého rozporu s dobrými mravmi a sú v rovine bežného vývinu konfliktného vzťahu strán sporu po jednostrannom ukončení žalobkyňou partnerského spoluzitia strán sporu, ako aj spoločného podnikania a zamestnania. Z vykonaných dôkazov vyvodil, že strany sporu partnersky žili od roku 2002 do februára 2012, spoločne v roku 2010 nadobudli kúpou, sčasti zo spoločného hypotekárneho/spotrebného úveru, nehnuteľnosť (pozemok), na ktorom zo spoločného ďalšieho hypotekárneho/spotrebného úveru financovali výstavbu rodinného domu, ku dňu odchodu žalobkyne do štádia rozostavanej stavby, zapísanej na liste vlastníctva. Vo februári 2012 žalobkyňa jednostranne ukončila ich vzťah (sama to vo výpovedi uviedla), odišla zo spoločnej domácnosti, bez riadneho ukončenia pracovného pomeru aj zo zamestnania v obchodnej spoločnosti vo vlastníctve žalovaného, v ktorej bola súčasne spolukonateľkou, zrejme bez vzájomného majetkového a finančného vysporiadania za trvania vzťahu strán sporu vzniknutého podielového spoluvlastníctva (či už k nehnuteľnostiam, alebo k hnutelným veciam a záväzkom). Pokiaľ žalobkyňa v žalobe tvrdila a na tom zotrvala aj za konania, že v súvislosti s jej odchodom so žalovaným uzavreli ústnu dohodu o majetkovom vypořádání tak, že žalobkyňa darovacou zmluvou prevedie na žalovaného svoj spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach, vedených na LV č. XXXX k. ú. Z. a žalovaný jej titulom vypořádání vyplatí finančnú náhradu 15 000,- eur v hotovosti v 3 splátkach a uhradí za žalobkyňu spotrebiteľské úvery, ktoré si za trvania spoluzitia so žalovaným vzala a ktoré ku dňu rozchodu strán sporu neboli ešte splatené, tvrdiac, že finančné prostriedky, získané nesplatenými úvermi, boli spotrebované na spoločnú domácnosť a spoločné podnikanie, zaujal právny názor, že v takom prípade by nedošlo k platnému uzavretiu darovacej zmluvy (ak vôľa žalobkyne pri jej uzatváraní smerovala k odplatnému vypořádání podielového spoluvlastníctva strán sporu), nakoľko tu absentuje základný znak právneho inštitútu darovania a to bezodplatnosť. Bol toho názoru, že by sa priečilo tiež logike, ak by žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť po cca 10 ročnom spoluzítí bez adekvátnej náhrady za spoločne nadobudnuté veci a práva, ktoré skutočnosti však budú predmetom iného súdneho konania, vedeného na prvoinštančnom súde pod sp. zn. 6C 11/2013, aktuálne prerušeného do právoplatného skončenia tohto konania.

36. Ak žalobkyňa vo výzve na vrátenie daru vytykala žalovanému „odignorovanie“ ich ústnej dohody, že žalobca prevezme na seba a bude sám splácať pôžičky, skonštatoval, že v žalobe označila 2 spoločné hypotekárne/spotrebné úvery, v ktorých boli strany sporu solidárnymi spoludlžníkmi. Uviedol, že ak by aj strany uzavreli takúto ústnu dohodu, zmena v osobe dlžníka primárne závisí od vôle veriteľa a žalobkyňou nemal za preukázané, vzhľadom aj na obranu žalovaného, či by tvrdený záväzok žalovaného bol vôbec objektívne možný. Vyhodnotil, že samotnú tvrdenú ústnu dohodu so žalovaným a žalobkyňou tvrdený jej obsah, žalovaná nad všetku pochybnosť nepreukázala, žalovaný tvrdenie žalobkyne účinne poprel a v konaní vypočítí svedkovia (M., M., G.) o existencii ústnej dohody medzi stranami sporu po ich rozchode, ako vypovedali, mali vedomosť výlučne z ústneho podania žalobkyne. Za tejto situácie takto vytknuté správanie sa žalovaného nevyhodnotil ako konanie v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Zohľadnil, že v konaní naviac žalobkyňa tvrdila, že ústna dohoda so žalovaným sa mala týkať úverov, v ktorých vystupuje sama ako úverový dlžník (v ostatnej výpovedi dokonca konkretizovala iné úvery s inými nesplatenými zostatkami, ktoré zahrnula do finančnej náhrady za dar, ak by nebolo možné jeho vydanie). Vyslovil, že pokiaľ žalobkyňa po odšťahovaní sa od žalovaného musela sama splácať svoje nesplatené pôžičky/spotrebiteľské úvery, tak záväzok ich splácať jej vyplýval zo zmlúv, uzatvorených s veriteľom, ktorý jej úvery poskytol a ktorých zmlúv bola ona sama (nie aj žalovaný) zmluvnou stranou. Pokiaľ prostriedky, získané z týchto úverov, vniesla do spoločného majetku so žalovaným (zhodnotila ich podielové spoluvlastníctvo, ako v konaní tvrdila), dospel k záveru, že postup, ktorý zvolila (výzvou na vrátenie daru) nemá oporu v hmotnom práve a takto vytykané správanie sa žalovaného nemôže byť vyhodnotené ako konanie v hrubom rozpore s dobrými mravmi, hoc aj v spojení s iným správaním sa žalovaného po obdarovaní, ktoré by prípadne zakladalo nárok na vrátenie daru.

37. Pokiaľ ide o ďalšie, vo výzve na vrátenie daru, vytykané správanie sa žalovaného, majúce spočívať v tom, že ju po jej odšťahovaní sa zo spoločnej domácnosti nechal bývať na ulici, bez prostriedkov a bez práce, zaujal názor, že bola to samotná žalobkyňa, ktorá sa jednostranne rozhodla ukončiť so žalovaným spoluzitie, odšťahovať sa zo spoločnej domácnosti, ako aj odísť zo zamestnania v obchodnej spoločnosti

žalovaného, teda zriecť sa istého bývania a zamestnania, ako zdroja príjmov, na druhej strane zo žiadneho právneho predpisu, ale ani z hľadiska všeobecne spoločensky uznávaných pravidiel správania sa akákoľvek povinnosť (hoc aj morálna) zabezpečiť žalobkyni iné/náhradné bývanie, prípadne iné zamestnanie, žalovanému po tom, čo sa žalobkyňa jednostranne rozhodla ich vzťah ukončiť, nevyvodil. Preto dôvodil, že ak žalobkyňa nemala kam ísť bývať a nemala prostriedky na živobytie, tento stav si privodila sama a označené správanie sa žalovaného (nezáujem o žalobkyňu) taktiež nekvalifikoval ako hrubé porušenie dobrých mravov. Navyše, ako vyvodil z vykonaného dokazovania, nešlo o úplný nezáujem žalovaného o žalobkyňu, keďže ju sporadicky vyzýval, aby sa k nemu vrátila, prípadne akonáhle ho požiadala o výpomoc (finančnú alebo vecnú) jej vypomohol (ako vypovedala samotná žalobkyňa, svedkyňa G., svedok Č.).

38. Nakoniec pokiaľ žalobkyňa vo výzve na vrátenie daru za konanie v hrubom rozpore s dobrými mravmi označila sms správy žalovaného, avšak uvádzané bez ďalšieho kontextu (teda na akú sms správu, alebo inú reakciu žalobkyne v označených sms reagoval žalovaný) len v žalobe, v konaní tieto správy, vrátane ich kontextu napr. predložením mobilného zariadenia, na ktorom boli zachytené, nepredložila. Aj vzhľadom na obranu žalovaného v konaní tak označené správanie sa žalovaného, i keď v bežnom spoločenskom ponímaní s použitím hanlivých ("trápny debil ožratý", „chudera“) aj vulgárnych výrazov ("prijebaná", ty vieš veľkú piču“) vyhodnotil, že toto mohlo byť a zrejme aj bolo recipročnou reakciou žalovaného na podnety (požiadavky žalobkyne) z hľadiska logického, gramatického a výkladového sms správy by inak nedávali žiaden zmysel a logiku a v takom prípade súd prvej inštancie uplatnil princíp vzájomnosti. Uviedol, že v zmysle ustálenej súdnej judikatúry dobrými mravmi sa rozumie súbor pravidiel správania sa, ktoré sú v spoločnosti všeobecne uznávané, aj keď sami o sebe nie sú právne záväzné. Hrubým porušením dobrých mravov nie je každé správanie, ktoré je neetické, resp. nezodpovedá spoločensky uznávaným pravidlám slušného správania. Hrubým porušením sa podľa judikátu R 88/98 má na mysli porušenie značnej intenzity, resp. sústavné porušovanie dobrých mravov. Takýmto kvalifikovaným porušením dobrých mravov je napr. fyzické násilie, hrubé urážky, neposkytnutie potrebnej pomoci. V zmysle platnej právnej úpravy, ako aj judikatúry, súd pri skúmaní podmienok, či vzniklo právo domáhať sa vrátenie daru, musí zohľadniť výsledky vykonaného dokazovania, ktoré svedčia ako v prospech, tak aj v neprospech darcu, nakoľko darovanie je občianskoprávnym vzťahom, ktorý požíva právnu ochranu a ide o záväzok, ktorý strany uzatvorili sami a dobrovoľne. Podľa judikátu NS SR R61/97, ťažko možno považovať správanie jedného účastníka k druhému za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ak druhý účastník svojim správaním provokuje. V súhrne vyššie uvedeného potom uzavrel, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno tvrdenia naplnenia hmotnoprávných podmienok pre vrátenie daru od žalovaného a preto žalobu zamietol.

39. O nároku na náhradu trov konania, vzhľadom na plný úspech žalovaného v konaní na súde prvej inštancie, rozhodol v zmysle zásady úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP.

40. Dopĺňacím rozsudkom zo dňa 19.10.2021 č. k. 4C 31/2013-397 súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% vzhľadom na jej plný úspech v odvolacom konaní proti pôvodne vo veci vydanému rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 255 CSP.

41. Proti tomuto rozsudku podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie žalobkyňa dôvodiac tým, že:

- a) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP),
- b) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP),
- c) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP).

K nesprávnym skutkovým zisteniam namietala, že súd prvej inštancie zamietol žalobu, nakoľko podľa jeho názoru neunesla bremeno tvrdenia v tom smere, že v žalobe uvedené konkrétne dôvody, pre ktoré sa vrátenia daru od žalovaného domáha, nevykazujú podľa názoru súdu prvej inštancie intenzitu hrubého rozporu s dobrými mravmi a sú v rovine bežného vývinu konfliktného vzťahu strán sporu. Uvedené konštatovanie súdu je však podľa nej nesprávne a nevyplýva z vykonaného dokazovania. Uviedla, že konajúci súd musí vychádzať z vykonaného dokazovania a tieto dôkazy vyhodnotiť vo

vzájomnej súvislosti. Pri posúdení a hodnotení týchto individuálnych okolností postupujú súdy vždy diferencovane, pričom nezotrvávajú (nemôžu zotrvať) na určitých striktných hraniciach. Vzhľadom na to v otázke určenia intenzity porušovania dobrých mravov, ktoré v zmysle žaloby zakladá právo darcu domáhať sa vrátenia daru, ani nemôže existovať (byť vytvorená) ustálená rozhodovacia prax súdov, pričom táto môže stanoviť len všeobecné charakteristické znaky konania obdarovaného, ktoré je relevantné podľa § 630 OZ. Na druhej strane ale o hrubé porušenie dobrých mravov ide spravidla v prípade porušenia dobrých mravov spôsobom, vyznačujúcim sa značnou intenzitou alebo sústavnosťou (opakovanosťou), pričom jeho vonkajším prejavom môžu byť fyzické násilie, hrubé urážky, neposkytnutie potrebnej pomoci, hrubý nezáujem a pod. V súlade s § 630 OZ možno podľa nej za právne relevantné považovať len také správanie sa obdarovaného, ktoré sa objektívne prejavilo. Prítom nie je rozhodujúci subjektívny pocit a úsudok darcu (R 61/1997). Mala za jednoznačne preukázané objektívne správanie sa žalovaného voči nej, ktoré bolo vulgárne. Rovnako mala za preukázané viacerými výpoveďami svedkov (čestným prehlásením G. S. zo dňa 19.10.2020, čestným prehlásením L. J. zo dňa 21.10.2020 a výpoveďou svedkyne A. G.H.D.), ako aj výpoveďou žalobkyne, že žalovaný sa voči nej správal nevďačne, odmietol jej poskytnúť potrebnú pomoc, keď žila v hmotnej núdzi. Vytkla súdu prvej inštancie, že síce na jednej strane pripúšťa, že by bolo nelogické, ak by žalobkyňa opustila po cca 10 ročnom spolužití spoločnú domácnosť bez adekvátnej náhrady, na druhej strane správanie sa žalovaného v kontexte vďačnosti za darovanie predmetu daru a sľúbenej pomoci zo strany žalovaného žalobkyni už nevyhodnocuje rovnako logicky za priečiace sa dobrým mravom. Uviedla, že dobromyseľne darovala žalovanému predmet daru, ktorý je predmetom konania, pričom konala v dobrej viere a v očakávaní, že sa k nej žalovaný bude správať tak ako sľúbil, a že aj napriek rozchodu jej bude pomáhať a vysporiada sa s ňou finančne tak ako boli dohodnutí. Opak bol však pravdou a ako vyvodila z konania po povolení vkladu príslušným okresným úradom sa správanie žalovaného radikálne zmenilo. Žalobkyni sa vysmial, že nikdy nemal v úmysle jej poskytnúť finančné prostriedky, prestal splácať pôžičky, čo žalobkyňu takmer finančne zruinovalo a komunikoval s ňou ústne aj prostredníctvom sms, či e-mailov hrubo, urážlivo a vulgárne. Vyjadrila názor, že takéto konanie žalovaného v žiadnom prípade nemožno hodnotiť, že nedosiahlo intenzitu hrubého rozporu s dobrými mravmi, práve naopak. Čo iné by malo byť považované za v hrubom rozpore s dobrými mravmi, keď žalovaný ako obdarovaný sa darcovi vysmieva, vulgárne ho uráža, osočuje ho a predovšetkým napriek predchádzajúcim sľubom mu nepomôže, keď to potrebuje?

42. Argumentácia súdu prvej inštancie v rozsudku, že zo strany žalovaného neexistovala nejaká povinnosť pomôcť žalobkyni, resp. že dokonca: „ani z hľadiska všeobecne spoločensky uznávaných pravidiel správania sa akákoľvek povinnosť (hoc aj morálna) zabezpečiť žalobkyni iné/náhradné bývanie, prípadne iné zamestnanie, žalovanému po tom, čo sa žalobkyňa jednostranne rozhodla ich vzťah ukončiť, nevyplýva“, absolútne podľa nej neberie do úvahy výsledky dokazovania a predložené listinné dôkazy. Mal za to, že existencia povinnosti žalovaného správať sa k nej s vďakou nielenže existovala, ale aj existuje, a to práve v dôsledku existencie darovacej zmluvy, ktorou žalobkyňa darovala žalovanému polovicu nehnuteľnosti v značnej hodnote. Z tohto dôvodu existuje nielen morálna, ale aj právna povinnosť zo strany žalovaného pomôcť žalobkyni primeraným spôsobom, nakoľko v opačnom prípade sa môže žalobkyňa domáhať vrátenia tohto daru. Primeranosť požadovanej pomoci v tomto prípade vyvodila práve z dohody strán sporu ohľadne vzájomného vyrovnania po ukončení vzťahu a prísľubu žalovaného, že dospláca uvedené spotrebné úvery, ako aj finančne pomôže žalobkyni sumou vo výške 15.000,- EUR. Súd prvej inštancie tak podľa nej jednoznačne dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď zjavne nehodnotil správanie žalovaného voči žalobkyni v kontexte predmetnej darovacej zmluvy a postavenia žalovaného ako obdarovaného. Súhlasila, že pri posudzovaní správania obdarovaného treba vziať do úvahy a hodnotiť i správanie sa samotného darcu v tom zmysle, či práve jeho správanie nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu (princíp vzájomnosti). Mala za to, že uplatnenie princípu vzájomnosti znamená, že pri skúmaní určitého správania obdarovaného z hľadiska, či vykazuje znaky hrubého porušenia dobrých mravov, sa vezme na zreteľ tiež správanie darcu za účelom posúdenia, či on sám sa nespráva alebo nesprával voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie nie je príčinou nevhodného správania obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. V kladnom prípade sa darca nemôže úspešne domáhať vrátenia daru, lebo následnú (darcom vyvolanú) reakciu obdarovaného (i keby bola nevhodná) by nebolo možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Výnimkou by však bolo také správanie sa obdarovaného, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa samotného darcu (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/108/2007). V tomto prípade však nemala za preukázané, že by sa aj žalobkyňa správala voči žalovanému urážlivo, alebo by mu odmietla pomôcť. Vzhľadom na uvedené považovala záver súdu prvej inštancie o prepisoch sms správ, ktoré boli v konaní vykonané ako dôkaz za nadprácu

súdu prvej inštancie v prospech protistrany, keď poukázal na chýbajúci kontext správ, z ktorého podľa záveru súdu prvej inštancie mal vyplývať princíp vzájomnosti v komunikácii účastníkov. Vzájomnosť hrubej a vulgárnej komunikácie medzi účastníkmi však v konaní nemala za preukázané a žalovaný vykonanie takéhoto dôkazu ani nenavrhol. Žalovaný jednoducho poprel posielanie citovaných správ žalobkyni, ktoré však tvrdenie vyznieva v intenciách povahy žalovaného a účelovosti jeho tvrdení za vysoko nepravdepodobné. V zmysle judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22.9.2010, sp. zn. 3MCdo 6/2010) bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno neobchádza v súdnom konaní ani žalovaného. „Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu“. V predmetnom prípade žalobkyňa v rámci dokazovania poskytla súdu prvej inštancie prepis sms komunikácie a ponúkla tiež jeho poskytnutie na mediálnom nosiči. Žalovaný však vzájomnosť vulgárnej a hrubej komunikácie nijako nepreukázal, a postup súdu prvej inštancie, ktorý si túto vzájomnosť ustálil iba na chýbajúcom kontexte sms správ označila za porušenie základnej zásady rovnosti zbraní strán v civilnom konaní.

43. Žalobkyňa v odvolaní tiež poukázala na skutočnosť, že vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedla, že mala k dispozícii aj prejavy žalovaného v e-mailovej podobe, avšak niekto sa jej nabúral do PC a vymazal ich. Rovnako z e-mailovej schránky žalobkyne zmizla výzva na vrátenie daru zasielaná žalovanému. Žalovaný je osoba podnikajúca v IT oblasti a v počítačoch sa vyzná, pričom žalobkyňa počas spolužitia so žalovaným nemala tendenciu úzkostlivo si chrániť svoje súkromie. Zároveň žalobkyňa na rovnakom pojednávaní uviedla, že pri rozbiehaní spoločného podnikania musela ona v spoločnosti vystupovať ako štatutárny orgán, resp. spoločník, lebo žalovaný „bol v podmienke“. Okrem toho hodnovernosť výpovede žalovaného považovala za potrebné hodnotiť aj v kontexte vykonaného dokazovania, keď tvrdenia žalovaného v súvislosti s jeho popretím prevzatia výzvy na vrátenie daru boli vyvrátené ako účelové klamstvo z jeho strany, keďže túto okolnosť mal nakoniec aj súd prvej inštancie napriek predchádzajúcemu rozhodnutiu za preukázanú. Nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, že neuniesla bremeno tvrdenia o správaní sa žalovaného v hrubom rozpore s dobrými mravmi, keď v konaní podľa nej nezohľadnil dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, nekriticky zobral do úvahy iba tvrdenia žalovaného a úplne opomenul vyhodnotiť a zobrať do úvahy dôkazy predložené žalobkyňou. Žalobkyňa očakávala, že sa k nej žalovaný po rozchode bude správať v súlade s jeho sľubmi a adekvátnou vďakou, opak bol však pravdou a po zavkladovaní prevodu, žalovaný prestal plniť predchádzajúce sľuby, splácať pôžičky, ktoré mal sám dosplácať, správal sa k žalobkyni vulgárne, vysmieval sa jej a hlavne jej nepomohol, keď bola v núdzi. Mala za to, že uvedené skutočnosti preukázala:

- a) svojou výpoveďou,
- b) zmluvami o úveroch a výpismi z účtov,
- c) prepisom sms správ,
- d) čestným prehlásením G. S. zo dňa 19.10.2020,
- e) čestným prehlásením L. J. zo dňa 21.10.2020,
- f) výpoveďou svedkyne A. G. na pojednávaní dňa 18.10.2016.

Namietala, že súd prvej inštancie však tieto vykonané dôkazy nevyhodnotil vo vzájomných súvislostiach a z nepochopiteľných dôvodov spomínané čestné prehlásenia žiadnym spôsobom ani pri hodnotení skutkových záverov nezobral do úvahy, práve naopak posúdenie správania žalovaného v hrubom rozpore s dobrými mravmi hodnotil na základe výpovede svedka p. M.. M., ktorý pochopiteľne ako predchádzajúci právny zástupca žalobkyne priamo nevnímal správanie žalovaného, ktoré bolo podkladom na vrátenie daru. V odôvodnení rozsudku navyše uvádza, že údajne žalobkyňa pri svojej poslednej výpovedi konkretizovala nejaké iné úvery, ktoré mali byť predmetom ústnej dohody a prísľubu zo strany žalovaného, že ich dospláca, s čím však nesúhlasila a aj v tomto mala za zjavne nesprávne skutkové zistenie súdu prvej inštancie. Žalobkyňa predmet ústnej dohody so žalovaným jednoznačne uviedla v žiadosti o vrátenie daru, ako aj v rámci podanej žaloby tieto spotrebné úvery, ktoré mal prevziať žalovaný konkretizovala a predložila súdu prvej inštancie príslušnú dokumentáciu. Okolnosti ústnej dohody so žalovaným žalobkyňa rovnako objasnila vo svojom výsluchu na pojednávaní, kde uviedla: „na otázku súdu vo vzťahu k tvrdným úverom, N vypovedá, že na hypotekárnom úvere bol hlavný dlžník O a keďže by iba jemu HU nedali tak bola spoludlžníčkou, ona sama ako dlžník si vzala 2 spotrebné úvery v roku 2008 na sumu 8 296 eur a v roku 2011 na sumu 13 330 eur, ktoré sme spotrebovali na podnikanie a tiež na výstavbu domu, ktoré splácam ja. V rámci našej dohody o majetkovom vyrovnaní ma O mal

zbaviť záväzku spoludlžníka na dvoch hypotekárnych úveroch a vyplatiť tieto dva spotrebné úvery vo výške od nášho rozchodu nesplatenej časti.“ V rámci poslednej výpovede žalobkyňa na základe výzvy súdu prvej inštancie konkretizovala hodnotu daru vo výške vzájomnej dohody strán sporu, predmetom ktorej bolo dosplácanie práve týchto dvoch spotrebných úverov. Svoje tvrdenia označila od začiatku za konzistentné a naopak uviedla, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku pravdepodobne vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré neboli v konaní ani predmetom dokazovania.

44. Pokiaľ ide o namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie uviedla, že ustanovenie § 630 OZ umožňuje vyvodiť zodpovednosť za porušenie morálnych pravidiel správania - súhrnu určitých historicky nemenných a všeobecne v spoločnosti akceptovaných noriem etiky, morálky a mravnosti. Vrátanie daru možno považovať za sankciu, ktorou darca postihuje obdarovaného za jeho správanie hrubo porušujúce tieto morálne pravidlá. Právo darcu na vrátenie daru nezakladá každé negatívne správanie sa obdarovaného voči darcovi. Toto právo nevzniká pri prostej nevďačnosti obdarovaného voči darcovi, ani pri menej významnom porušení dobrých mravov obdarovaným (R 31/1999). Predpokladom vrátenia daru je len také negatívne správanie sa obdarovaného, ktoré vzhľadom na všetky významné okolnosti konkrétneho prípadu možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. O také správanie ide spravidla v prípade porušenia dobrých mravov spôsobom, vyznačujúcim sa značnou intenzitou alebo sústavnosťou (opakovanosťou), pričom jeho vonkajším prejavom môžu byť fyzické násilie, hrubé urážky, neposkytnutie potrebnej pomoci, hrubý nezáujem a pod. V súlade s § 630 Občianskeho zákonníka možno za právne relevantné považovať len také správanie sa obdarovaného, ktoré sa objektívne prejavilo. Pritom nie je rozhodujúci subjektívny pocit a úsudok darcu (R 61/1997). V zmysle záverov citovanej judikatúry mala žalobkyňa zato, že v konaní preukázala správanie žalovaného v hrubom rozpore s dobrými mravmi voči nej objektívnymi a preukázanými skutočnosťami spočívajúcimi v:

- hrubých urážkach v sms komunikácii,
- správaním sa žalovaného bez vďaky a v rozpore s predchádzajúcimi ústnymi dohodami a prísľubmi žalovaného, že dospláca spotrebné úvery definované v žalobe,
- neposkytnutí pomoci žalobkyni v núdzi.

Dôvodila, že aj keď v predmetnom prípade nejde o vzťah medzi príbuznými, neexistuje žiadny zákonný dôvod, prečo by nemohol byť ustálený hrubý rozpor s dobrými mravmi, aj vtedy ak ide o partnerov, resp. bývalých partnerov, ak ich vzájomný vzťah vyplýva aj z existujúcej darovacej zmluvy. Neexistuje podľa nej zákonný dôvod, prečo by sa mala žalobkyňa domáhať svojho nároku prostredníctvom neplatnosti právneho úkonu, keď v danom prípade objektívne a preukázateľne existujú okolnosti, ktoré dokazujú správanie žalovaného v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Záväzky žalovaného ako obdarovaného voči žalobkyni ako dary nezanikli a trvajú aj v súčasnosti, keďže ako obdarovaný má povinnosť sa voči darcovi správať s primeranou vďakou, slušnosťou resp. vo všeobecnosti v súlade s dobrými mravmi. Namietala, že práve túto okolnosť súd prvej inštancie vôbec nezobral do úvahy a právne skutkový stav veci zhodnotil výlučne z pohľadu partnerského vzťahu medzi stranami sporu.

45. Žalobkyňa v odvolaní aj namietala, že prvoinštančný súd sa v rozsudku vôbec nezaoberal všetkými predloženými dôkazmi a okolnosťami prípadu. Prvoinštančný súd sa vôbec nevysporiadal s výpoveďami svedkov a predloženými čestnými vyhláseniami, ktorými viacerí svedkovia potvrdili, že správanie žalovaného voči žalobkyni bolo v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Povinnosť súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Podľa Ústavného súdu SR „Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. ... Takýto postup vyplýva z potreby transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny.“ (III. ÚS 311/07). Ústavný súd SR ďalej uvádza: „Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru“ (I. ÚS 265/05). Ústavný súd SR vo vzťahu k povinnosti súdov vyrovnáť sa s argumentmi účastníkov konania uvádza: „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). „Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a

presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, treba preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/98/2017)". Opomenutie zhodnotenia práve týchto predložených čestných prehlásení vo vzťahu k správaniu sa žalovaného voči žalobkyni mala za o to závažnejšie, keď práve intenzita hrubého rozporu s dobrými mravmi vo vzťahu k správaniu sa žalovaného k žalobkyni bol hlavný dôvod zamietnutia celej žaloby. Súd prvej inštancie sa podľa jej názoru mal vysporiadať zákonným spôsobom aj s týmito dôkazmi a tieto vyhodnotiť v kontexte ostatných dôkazov (výpovede strán sporu a ostatných svedkov), čo však z nepochopiteľných dôvodov nespravil. Mala za to, že rozsudok je z tohto pohľadu arbitrárny a nedostatočne odôvodnený. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a jej žalobe vyhovel a priznal jej aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

46. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

47. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom pre posúdenie opodstatnenosti žaloby a výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa s jeho právnym záverom o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku žalobkyne proti žalovanému na vrátenie daru stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti jej žaloby, keď v odvolaní uvádzané argumenty nepredstavujú také, s ktorými by sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku nevysporiadal, alebo by im nevenoval náležitú pozornosť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a nie je preto potrebné ani jeho dôvody dopĺňať, nakoľko by išlo len o opakovanie právnych záverov súdu prvej inštancie. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odzneli v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom, zvýraznia právne významné, prípadne skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 z 08.10.2009, v zmysle ktorého „odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II.ÚUS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu príslušného súdneho konania“. I v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005 „pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“. Možno konštatovať, že v danej veci súd prvej inštancie dal zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v snahe garantovať im právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že neboli naplnené očakávania žalobkyne a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jej právnymi názormi, neznamená porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Ochranu poskytol stranám v požadovanej kvalite. V záujme zachovania práva strán sporu na spravodlivý súdny proces sa odvolací súd teda vyjadruje stručne k odvolacím námietkam žalobkyne.

48. Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie svojho vo veci vydaného zrušujúceho uznesenia zo dňa 29.05.2020 č. k. 4Co 127/2018-225, ktorým zrušil pôvodný vo veci vydaný rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým došlo k zamietnutiu žaloby žalobkyne proti žalovanému na vrátenie daru a k vráteniu veci

súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, nakoľko odvolací súd sa nestotožnil s hodnotením vykonaného dokazovania a s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, ktorý žalobu žalobkyne zamietol bez jej vecného prejednanja majúc jej nárok na vrátenie daru za premlčaný, keď súd prvej inštancie zaujal právny názor, že trojročná premlčacia doba začala žalobkyni plynúť rozhodnutím Správy katastra Z. V 1093/12 zo dňa 15.03.2012 o povolení vkladu relevantnej darovacej zmluvy. Vytkol súdu prvej inštancie tiež porušenie práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces nevykonaním ňou navrhnutého dokazovania výsluchom svedkyne O.. L. O. napriek objektívnej nemožnosti jeho vykonania a tým dôkaznej núdze žalobkyne bez jej zavinenia. Odvolací súd prisvedčil argumentácii žalobkyne, že žalovaný sa hrubo rozporne s dobrými mravmi nesprával voči nej ihneď v deň nasledujúci po povolení vkladu do katastra nehnuteľností a že vtedy by mala začať žalobkyni plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na vrátenie daru na súde, keď zohľadniac ustálenú súdnu prax a súdnu judikatúru pri opakovanom, postupnom, sústavnom a pretrvávajúcom negatívnom správaní sa obdarovaného vo vzťahu k darcovi premlčacia doba plynie od posledného takéhto správania sa obdarovaného, kedy dochádza k eventualite naplnenia zákonného hmotnoprávneho kritéria pre vrátenie daru darcovi, a to hrubý rozpor správania sa obdarovaného s dobrými mravmi. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení konštatoval, že bolo potrebné súdom prvej inštancie vyhodnotiť správanie sa žalovaného voči žalobkyni v jeho celistvosti.

49. Po opätovnom predložení veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa v ďalšom konaní, ktoré predchádzalo novému rozhodnutiu vo veci, intenciami odvolacieho súdu riadil dôsledne, keď správne právne posúdil otázku prípadného premlčania žalobou uplatneného nároku žalobkyne zaujmúc správny právny názor, že žalovaným vznesená námietka premlčania tohto nároku žalobkyne je nedôvodná a vecou sa zaoberal meritórne, vykonal dokazovanie navrhnuté stranami sporu a toto vyhodnotil zákonom zodpovedajúcim spôsobom. Odvolacím súdom vytknuté porušenie práva strán sporu na spravodlivý súdny proces tak v novom konaní konvalidoval.

50. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Podľa čl. 15 ods. 1, 2 Základných princípov civilného sporového konania tvoriacich neoddeliteľnú súčasť CSP dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, keď žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu. Ust. § 191 ods. 1 CSP v spojení s čl. 15 Základných princípov teda upravuje princíp voľného hodnotenia dôkazov, keď v zmysle ust. § 191 ods. 2 CSP vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

51. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania.

52. Základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa dopĺňajúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

53. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

54. Oboznámením sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že vykonané dokazovanie vyhodnotil súd prvej inštancie logicky a teda zákonu zodpovedajúcim spôsobom a stotožňuje sa s ním, keď i podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (aktuálne strany sporu), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol pred všeobecným súdom úspešný a aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I.ÚS 50/2004).

55. V konaní pred súdom prvej inštancie po vykonaní celkového dokazovania bolo správne skutkovo ustálené, že žalobkyňa doručila žalovanému výzvu na vrátenie daru, keď dôvod na toto vrátenie daru mal podľa nej spočívať v nevďačnom správaní sa žalovaného voči nej ako daryni, prejavujúcom sa v neposkytnutí pomoci, keď nemala kde bývať, v neposkytnutí finančnej pomoci, v nesplácaní úverov napriek ich dohode o takomto konaní žalovaného a v opakovanom zasielaní vulgárnych a neúctivých sms správ na jej adresu. V tomto smere súd prvej inštancie správne právne posúdil, že ak žalobkyňa od žalovaného za darovanie nehnuteľnosti požadovala odplatu, nešlo by o platne uzatvorenú darovaciu zmluvu ako bezodplatný právny úkon, a v takom prípade by ani nemohla byť úspešná v konaní s predmetom sporu vrátenie daru. Konanie žalovaného ohľadom vyplatenia finančných súm žalobkyňi a splácanie úverov potom ani nemôže mať relevantný význam pre posúdenie opodstatnenosti žaloby o vrátenie daru, keď navyše súd prvej inštancie i správne vyhodnotil vykonané dokazovanie v tomto smere, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno o takom inom správaní sa žalovaného voči nej, ktoré by malo znaky hrubého rozporu s dobrými mravmi, keďže správanie sa žalovaného aj súd odvolací hodnotí ako bežný konfliktný vývin správania partnera po odchode bývalého partnera zo spoločnej domácnosti a zo spoločného podnikania z vlastného jednostranného rozhodnutia. Ústnu dohodu strán sporu ohľadom splácania hypotekárnych úverov žalovaným žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie vypočutými svedkami navyše ani nepreukázala, keďže všetci mali vedomosti o žalobkyňou tvrdených dohodách so žalovaným iba sprostredkované od samotnej žalobkyne a žalobkyňa v týchto právnych vzťahoch s veriteľmi vystupovala v pozícii samotného dlžníka. Ak žalobkyňa odišla po rozpade vzťahu so žalovaným z ich viac rokov trvajúcej spoločnej domácnosti, nebolo povinnosťou žalovaného na základe žiadneho zákonného ani zmluvného dôvodu zabezpečiť jej bývanie. V neposlednom rade súd prvej inštancie správne vyhodnotil i intenzitu nevhodného správania sa žalovaného voči žalobkyňi pokiaľ ide o sms správy, charakter ktorých ani v ich celkovom súhrne nevykazuje znaky hrubého porušenia zásady rovnosti konania s dobrými mravmi, ale recipročné správanie dvoch osôb vo vzájomnom konflikte. Odvolacie námietky žalobkyne, pokiaľ ide o nevyhodnotenie svedectiev v tomto smere, odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnené, nakoľko ide opäť o sprostredkované informácie od žalobkyne a navyše len subjektívneho charakteru, pričom v prípade nároku podľa ust. § 630 OZ je nutné konanie žalovaného posudzovať objektívne. Logickým vyhodnotením vykonaného dokazovania dospel podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie k správne právne posúdeniu veci, a to, že konanie žalovaného voči žalobkyňi po darovacej zmluve nebolo síce slušné, avšak v žiadnom prípade výsledky vykonaného dokazovania nepreukazujú takú intenzitu, aby bolo možné toto konanie žalovaného hodnotiť ako hrubo rozporné s dobrými mravmi zakladajúce možnosť vrátenia daru podľa § 630 OZ ako krajnej formy riešenia ukončenia vzájomných zmluvných vzťahov fyzických alebo právnických osôb, keď zásada ich zachovania má prednosť pred ich rušením v záujme stability právnych vzťahov a právneho stavu z týchto vzťahov vyplývajúceho („pacta sunt servanda“) a korekcia právneho stavu môže nastať len v mimoriadnych individuálnych prípadoch osobitného významu a hodných osobitného zreteľa.

56. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, ktorou zistený skutkový stav subsumuje pod skutkové podstaty určitých právnych noriem hmotnoprávneho charakteru, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd skutkový stav subsumuje pod nesprávnu normu, alebo ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretuje.

57. Súd prvej inštancie správne zistený a správne ustálený skutkový stav správne subsumoval pod ust. § 630 OZ a posudzoval naplnenie zákonných kritérií tejto správne aplikovanej hmotnoprávnej normy determinujúcej skutočnosti podstatné z hľadiska unesenia dôkazného bremena žalobkyňou a dospel k

správnemu záveru, že táto skutočnosť požadovaná zákonom pre účely úspechu v konaní s ňou ako pánom sporu zvoleným predmetom sporu nepreukázala a dôkazné bremeno v spore neunesla.

58. Neopodstatnená je aj odvolacia námietka žalobkyne o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, nakoľko zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP a jeho závery nie sú arbitrárne. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporovej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Riadil sa pokynmi odvolacieho súdu vyjadrenými v zrušujúcom uznesení v súlade s ust. § 391 ods. 2, 3 CSP. Súd prvej inštancie veľmi prehľadne uviedol, na základe akých skutkových tvrdení žalobkyňa uplatňuje nárok na vrátenie daru od žalovaného a zrozumiteľne vysvetlil svoje právne úvahy vedúce ho k záveru, že vo vzťahu k týmto jednotlivým dôvodom žalobkyňa dôkazné bremeno o splnení zákonných predpokladov pre priznanie tohto nároku nespĺnila. Jeho závery sú konzistentné a dostatočne preskúmateľné pre obe strany sporu, pre laickú i odbornú právnickú verejnosť a taktiež i pre odvolací súd, ktorý sa so závermi súdu prvej inštancie stotožňuje, keď okrem poukazu na vyššie uvedené Nálezy Ústavného súdu SR IV.ÚS 252/04 a I.ÚS 50/04 je potrebné konštatovať, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I.ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktoré predkladá strana sporu (II.ÚS 3/97, II.ÚS 251/03).

59. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalobkyne za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Dopĺňací rozsudok, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu trov pôvodného odvolacieho konania, zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP, nakoľko na jeho vydanie neexistovali dôvody, keďže náhradu trov konania prizná súd strane podľa jej celkového úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 CSP), s čím korešponduje aj výrok predloženého a preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie.

60. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaného v odvolacom konaní, ktorému však tento nárok nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

61. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).